

VŠEHOCHUŤ

Duben 2026

TAJEMNÁ MÍSTA - ANASAZI
ZKOU MÁME VESMÍR - SONDA CASSINI
NAIVISTÉ - CAMILLE BOMBOIS
ČESKÉ SCIFI - VLADIMÍR BABULA
MATEMATIKA - MAGICKÉ ČTVERCE

PRO RODINU, PŘÁTELE A ZNÁMÉ

KDO NECHCE ČÍST, TAK SI PROHLÉDNE OBRÁZKY

MILÍ PŘÁTELÉ A PŘÍZNIVCI,

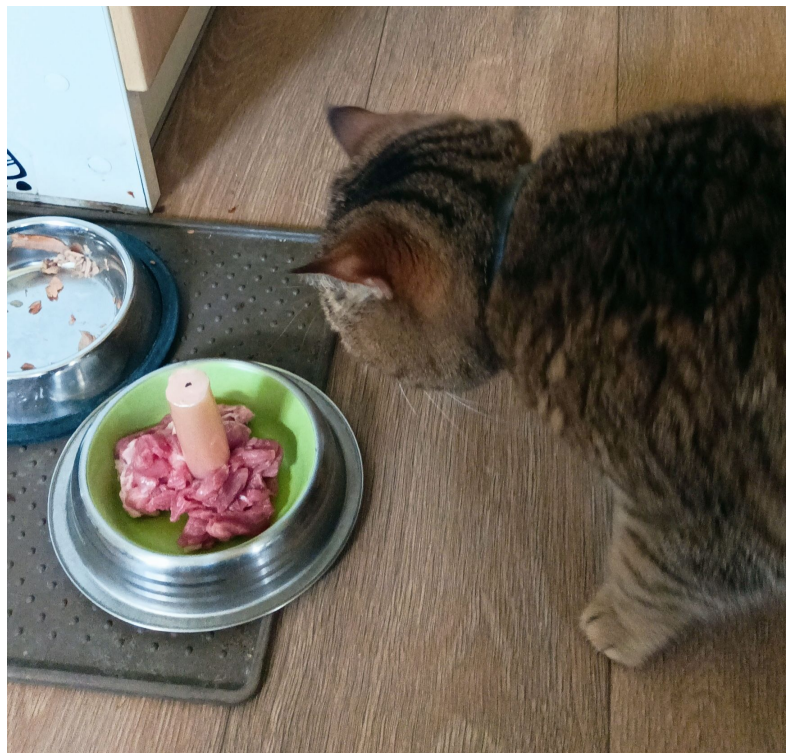
už se určitě nemůžete dočkat nového čísla Všechno. Tady je. Po obletu Saturnu se sondou Cassini a následném kochání se obrázky naivisty Bomboise se vydáme za starými indiány do Arizony a okolí. Se spisovatelem Babulou navštívíme v 50-tých letech planetu Kvarta a domestikovaný Mlok k tomu poskytne svůj názor. Vrátime se domů do Litoměřic, pak navštívíme krásnou zříceninu hradu Skalka a seznámíme se s jednou z pověstí o tomto hradu. Jako osvěžení na závěr pro vás napsala Gemini básničku a namalovala obrázek. Tak si vše užijte a HLAVNĚ KLID.

Z DOMOVA

Naše Rózinka má dneska sedmé narozeniny. Venku kvetou meruňky, ale moc včeliček nelétá. Budeme letos mít co zavařovat?

BLOGOVÁNÍ

měsíc březen uplynul, máme astronomické jaro, ale je zima. Opět jsem se vrátil ke Golbachovi a poloprvočíslnům. Zkoušel jsem distribuce linuxů, stále mi vyhovuje jevíce MX. Kali linux na mobil. Do hloubky s linuxem T2 nebo unixovým

BSD se mi vůbec nechce pronikat. Trochu programování v Lazure jako nostalgie Pascalu, pár obrázků, časopis, atd. Také trochu práce na dvorku - zahrádce, ještě bude co dělat. Po x letech máme nový kryt na studni. V klubu stále 41. Bye.

Zkoumáme Vesmír

O sondách, observatořích, raketách,... a vůbec o průzkumu Vesmíru.

Dnes sondy CASSINI a HUYGENS

1

Tajemná místa

Anasaziové byla indiánská kultura obývající oblast na jihozápadě USA (Nové Mexiko, Arizona, Colorado, Utah) a severovýchodního Mexika. Slovo Anasazi v jazyce Navahů znamená ti starobylí, kteří nejsou my.

3

2

Naivisté

Camille Bombois (1883 - 1970) byl francouzský naivní malíř, známý zejména svými obrazy cirkusových scén.

České sci-fi a fantasy

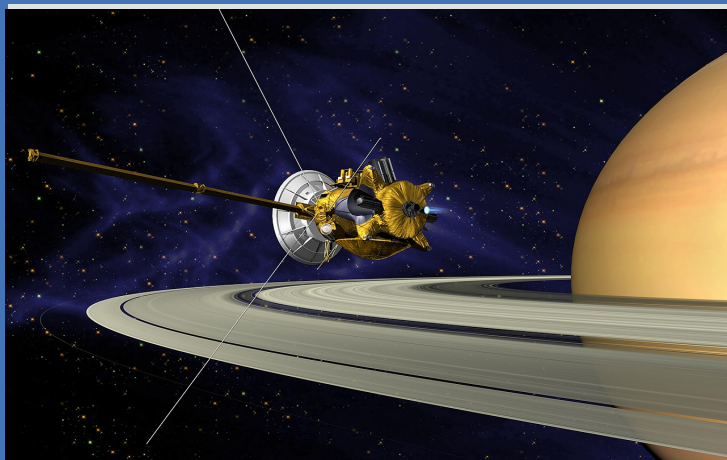
5

Vladimír Babula (1919 – 1966) byl český redaktor, spisovatel, autor vědecko populárních a vědeckofantastických povídek.

Sondy Cassini a Huygens

Cassini byla americká planetární sonda, která byla jako první navedena na orbitu Saturnu pro jeho průzkum, jeho prstenců a systému jeho měsíců. Vypuštěna byla v roce 1997 a po dvacetileté výzkumné misi, v roce 2017, plánovaně shořela v atmosféře Saturnu.

Na jejím přístrojovém vybavení se podílely také evropská organizace pro výzkum vesmíru ESA a italská národní kosmická agentura ASI. Sonda měla dvě samostatné části: mateřskou sondu Cassini (pojmenovanou po italském astronomovi Giovanni Domenico Cassinim) a atmosférickou sondu Huygens (pojmenovanou po nizozemském vědci Christiaan Huygensovi).

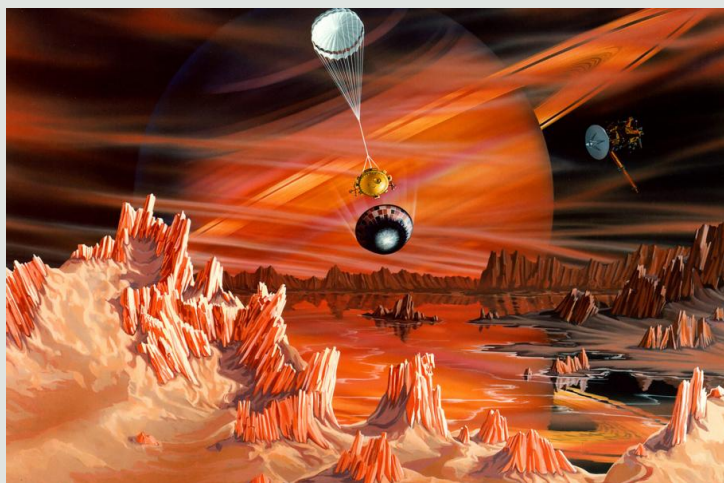
Středisko NASA v Pasadeně bylo pověřeno pozemním sledováním rádiového signálu vysílaného sondou jednak ke studiu vysoké atmosféry a ionosféry planety, jednak ke zjišťování vlastností gravitačního pole Saturnu a jeho jednotlivých měsíců.

Modul Huygens, určený k průzkumu měsíce Titan, dosáhl prvního přistání dosaženého ve vnější sluneční soustavě. Jezera z kapalného methanu zpozorované sondou na Titanu, jsou jediná známá jezera mimo planetu Zemi. Sonda Cassini také zjistila, že ledový Saturnův měsíc Enceladus skrývá podpovrchový, slaný oceán pod svou kůrou.

Do Saturnovy sféry gravitačního vlivu vstoupila sonda 9. března 2004. Zážehem hlavního korekčního motoru

na dobu 96 minut byla 1. července 2004 sonda navedena na oběžnou dráhu kolem planety. Dne 25. prosince 2004 se od sondy Cassini oddělila sonda Huygens, která 14. ledna 2005 úspěšně přistála na měsíci Titan. Během jejího přistávání sloužila sonda Cassini jako retranslační stanice pro předávání vědeckých a technických dat ze sondy Huygens na Zemi.

Sonda Huygens přistála na měsíci Titanu 14. ledna 2005 a během sestupu atmosférou a po přistání shromáždila značné množství vědeckých poznatků o tomto tělese. Pravděpodobně na povrchu měsíce vydržela pracovat 4 hodiny, avšak Cassini, zprostředkovávající informace, se po dvou hodinách dostala do zákrytu měsíce, přenos byl tedy přerušen.

Sonda provedla výzkum měsíců Saturnu. V prosinci 2007 odeslala sonda na Zem fotografie svědčící o existenci tekutých uhlovodíků na měsíci Titan. V tu dobu jej minula po čtyřicáté.

Konec mise byl původně plánován na 30. června 2008, 15. dubna 2008 však NASA oznámila prodloužení mise nejméně o dva roky. V roce 2014 došlo k dalšímu prodloužení mise sondy.

V letech 2010 až 2012 sonda proletěla třikrát poblíž měsíce Enceladus u Saturnu. Na jaře 2014 byly oznámeny výsledky přijatých dat, svědčící o velkém množství slané vody pod povrchem měsíce.

Na podzim 2013 NASA oznámila příjem signálů ze sondy, pocházejících z měření infračerveným spektrometrem u měsíce Titan, dosvědčujícím existenci molekul propanu či propylenu.

Sonda Cassini byla plánovaně zničena ponořením do atmosféry Saturnu 15. září 2017, kdy vyslala poslední sérii fotek.

Naivisté - Camille Bombois

Camille Bombois (3. února 1883 – 6. června 1970) byl francouzský naivní malíř, známý zejména svými obrazy cirkusových scén.

Bombois se narodil ve Venarey-les-Laumes v Côte-d'Or ve skromných poměrech. Své dětství strávil na člunu a navštěvoval místní školu až do dvanácti let, kdy se stal zemědělským dělníkem. Ve volném čase kreslil a soutěžil v zápasnických soutěžích na místních trzích. Stal se místním šampionem v zápase, než se připojil k putovnímu cirkusu jako silák a zápasník. V roce 1907 si Bombois splnil sen a přestěhoval se do Paříže, kde se oženil a pracoval jako železniční

deník. Nakonec si našel noční práci v tiskárně novin, kde manipuloval s těžkými rolemi novinového papíru. Navzdory vyčerpávající povaze své práce maloval od úsvitu do soumraku a málo spal. Své obrazy vystavoval na výstavách v chodnících, ale jeho nejranější obrazy, odhalující vliv starých mistrů v jejich tlumeném používání barev, přilákaly jen málo kupců.

Rok 1914 znamenal začátek čtyřapůlleté vojenské služby v první světové válce. Bombois strávil většinu času na frontě a získal tři vyznamenání za statečnost. Po návratu domů, povzbuzen tím, že se jeho ženě podařilo prodat řadu jeho obrazů v jeho nepřítomnosti, se vrátil ke své rutině noční práce a denního malování. V roce 1922 začaly jeho

výstavy na chodníku v Montmartru přitahovat pozornost sběratelů. Obchodník s uměním Wilhelm Uhde ho v roce 1924 „objevil“ a v roce 1927 vystavil Bomboisova díla v Galeries des Quatre Chemins. V roce 1937 byla jeho díla vystavena na výstavě „Maîtres populaires de la réalité“ v Paříži. Jeho první samostatná výstava se konala v roce 1944 v Galerie Pétridès. Kritici přirovnávali Bomboisovo dílo k dílu Henriho Rousseaua, kterému se podobalo svou naivní kresbou, ostrým vymezením formy a důrazem na detail, ačkoli Bombois byl menším fantastem než Rousseau.

Obrazy jeho zralosti se vyznačují výraznými barvami a silnými kontrasty černé, jasně červené, modré a elektricky růžové. Čerpal z vlastních zkušeností a často maloval cirkusové umělce a krajiny s rybáři. Jeho obrazy žen jsou důrazné ve své tělesnosti a jeho krajiny jsou pozoruhodné svou pečlivou pozorností věnovanou prostoru a vlivu odraženého světla na vodu. Bomboisova díla jsou k vidění v mnoha veřejných sbírkách, zejména v Musée Maillol v Paříži a Zander Collection v Kolíně nad Rýnem.

ANASAZI

Anasaziové byla indiánská kultura obývající oblast na jihozápadě USA (Nové Mexiko, Arizona, Colorado, Utah) a severovýchodního Mexika. Slovo Anasazi v jazyce Navahů znamená ti starobylí, kteří nejsou my.

Centrem jejich civilizace bylo osídlení v kaňonu Chaco v dnešním státě Nové Mexiko v USA. Je po ní dochováno nespočet památek, takzvaných puebel, která ale stále nejsou zcela zmapována. Podobné objekty staví i dnešní indiánské kmeny, kteří od Anasaziů odvozují svůj původ. Dle všeho vynikali úžasnými znalostmi matematiky nebo astronomie. Jejich civilizace z neznámých příčin zmizela někdy mezi 12. a 15. stoletím.

Anasaziové pěstovali kukuřici, fazole, ovoce a bavlnu. Žili v pueblech (kmenových městech) v jedinečných budovách umístěných vysoko v kaňonech. Jejich textil, keramika a umělecké předměty byly proslulé. Kolem kaňonu Chaco se rozkládala síť 125 vesnic spojených cestami v délce 400 km. Anasaziové měli rozvinuté šamanské rituály s množstvím kmenových extatických tanců. Proslavili se jedinečnými znalostmi a legendami, vybudovali podzemní obřadní svatyně zvané kiwa.

Předkové nepřítelé – tak by se dal přeložit název původní americké civilizace Anasazi, známé spíše pod názvem kultura Pueblo.

Anasazi, civilizace,

kteřá obývala území dnešní Arizony, Nového Mexika, Colorada a Utahu mezi lety 100 – 1500 n. l., byla především civilizace farmářů. A právě pro své časté střety s kočovnými kmeny se pro tuto kulturu vžilo označení „předkové nepřítelé“.

Toto označení bylo dokonce po nějakou dobu běžné užíváno také ve vědeckých kruzích. A byla to právě civilizace Anasazi, která v období pozdního Basketmakeru II (100–500 n. l.) a Basketmakeru III (500–750 n. l.) vytvořila v odborných kruzích očekávání o důkazech o počátečních fázích přechodu od lovu ke vzniku prvních zemědělských společností.

řítoku. Z lovu a sběru se postupně staly doplňkové aktivity. Lidé Anasazi se začali usazovat, vyrábět keramiku a stavět rozlehlé domy, které měly až přes sto oddělených místností! Tyto domy měly často své podzemní části, které byly využívány především k obřadům a slavnostem. Postupně se tak podzemní části domů staly nejvýznamnějším místem každého kmene. V této době začala být také průmyslově využívána bavlna a keramika se začala vyrábět kromě

zaci, která se stala primárně zemědělskou, mohli vědci na konci 20. století potvrdit na základě archeologických nálezů. Časové označení „Basketmaker“, které bylo později vyřazeno z regionálních chronických řad, je odvozeno od jemného košíkářského řemesla, které bylo pro civilizaci Anasazi – alespoň dle častých archeologických nálezů – běžným řemeslem. Stejně jako v ostatních archaických kulturách, i život kmenů Anasazi byl založen především na lovu, sběru volně rostoucích

potravin a jejich selektivní kultivaci. Tito lidé většinou žili v jeskyních nebo v mělkých jámách pod širým nebem, které se také často využívaly ke skladování potravin. To vše a následná domestikace některých zvířat pak položila základy zemědělství jako způsobu obživy.

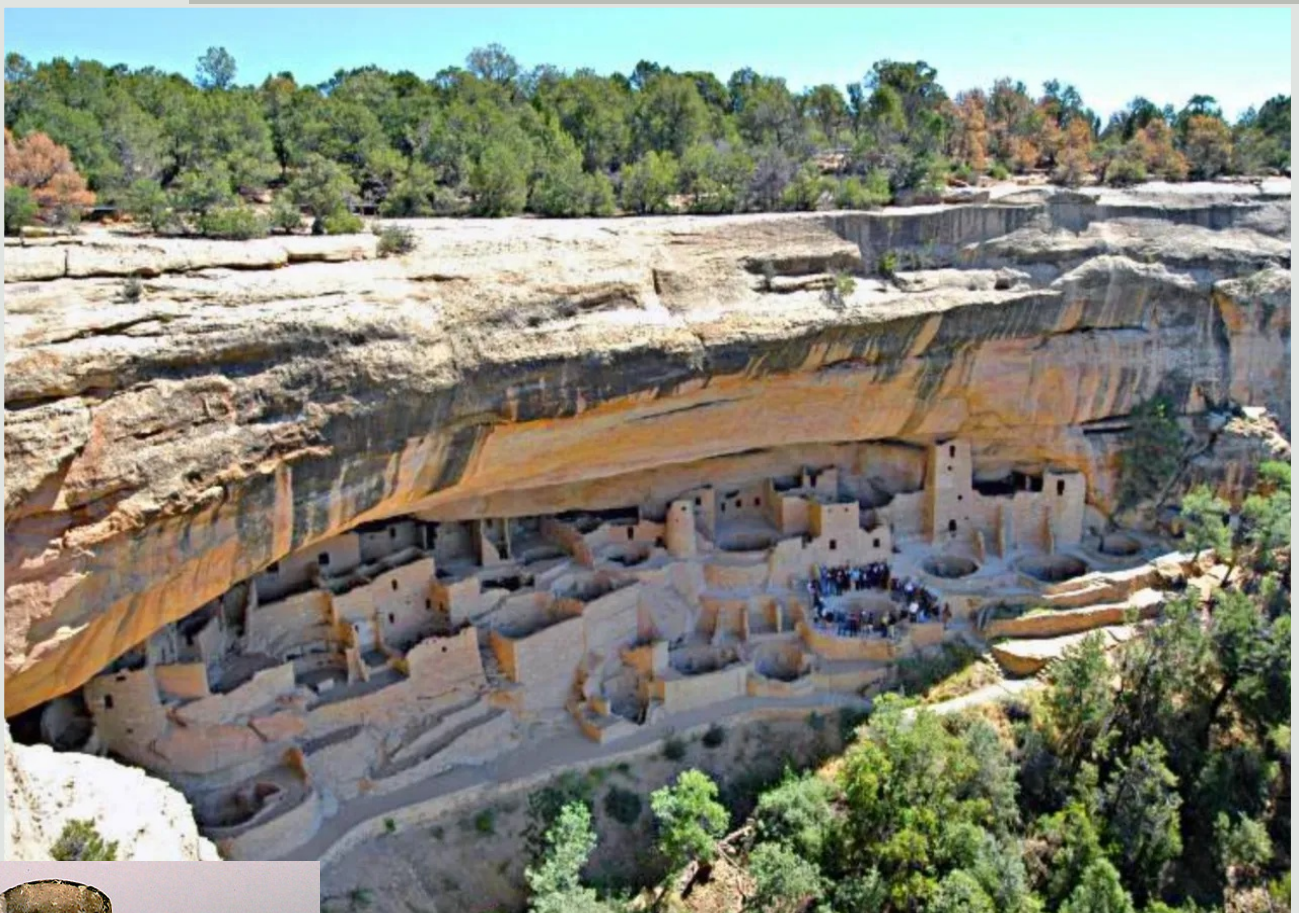
V souvislosti s kultivací rostlin a domestikací zvířat rostla také potřeba a důležitost vodního zdroje. Proto Anasazi začali budovat zavlažovací struktury – nádrže, přehrady a kontrolní kamenné zídky, které sloužily ke zpomalování toku řek a regulaci jejich

praktického využití také k čistě dekorativním účelům. To vše přinesl Anasazi právě přechod k zemědělské činnosti. To vše se odehrávalo v období Pueblo I. (750–950 n. l.), pojmenovaném právě po kultuře lidí Anasazi.

Zatímco první období Pueblo bylo charakterizované počátky zemědělství a budováním rozsáhlých komplexů budov, v období Pueblo II (950–1150) lidé Anasazi začali migrovat a obsazovat nová území. S tím souvisí také rozmanitost jejich osídlení – Anasazi v tomto období začali stavět ještě rozsáhlejší budovy a často i věže. Následující období Pueblo III bylo naopak obdobím velkých skalních obydlí, která byla postavená v blízkosti útesů, skalních stěn a kaňonů. Takováto obydlí měla 20 až 1000 pokojů. V důsledku toho byla řada předešlých obydlí a vesnic zcela opuštěna. V tomto období dosáhlo zemědělství, stejně jako výroba keramiky a tkaní

své nejvyšší úroveň. Jenže každý vrchol má svůj sráz.

Lidé Anasazi začali svá obydlí kolem roku 1300 n. l. postupně opouštět. Tento letopočet je také začátek čtvrtého období Pueblo. Vědci předpokládají, že k tomu došlo v důsledku sblížování kultury a environmentálním změnám. Před rokem 1300 n. l. nastalo období dlouhého a intenzivního sucha, což vedlo k masivní neúrodě. Pro společnost závislejší primárně na zemědělství to

bylo katastrofální. V předešlých úrodných obdobích populace prudce rostla a rozvíjela se. Když ale příroda přestala dávat, neměli se lidé Anasazi z čeho uživit. Řada kmenů se přestěhovala blíže k vodním zdrojům, ale mnohé z nich mezi sebou začaly válčit o zdroje. I dříve přátelské kmeny nyní

ředstavovaly nepříteli na život a na smrt – doslova. Když se po několika desítkách let příroda umoudřila a začala opět štedře dávat, připruli k břehům Ameriky španělská kolonizátoři a s nimi nový řád, katolická víra a nemilosrdné násilí vůči komukoliv, kdo se odmítá podvolit. A tomu původní američtí obyvatelé Anasazi již čelit nedokázali. Kdysi mnohamilionová civilizace tak na počátku 21. století čítala pouhých 75 000 potomků.

Text: Pavla Janoušková

LITOMĚŘICE - HISTORIE

Lippert 1871; Smetana 1996; Kotyza/Smetana/Tomas 1997; Tomas 1999; Kocánová 2006; Hrubá 2007; Macek 2007

Litoměřice — historický úvod

... Vzhledem k časové shodě a profesní úrovni tohoto písaře je pravděpodobné, že to byl on, kdo dal podnět k získání právního kodexu z Magdeburku. Ten byl

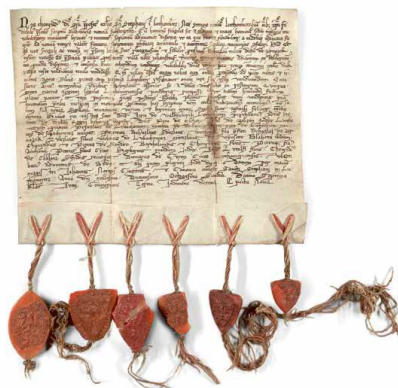
Městu též daroval pozemky pod Radobýlem k zakládání vinic a vystavěl nový královský palác v areálu původního hradu. Karlovo rozšíření Litoměřic, jehož předobraz můžeme sledovat v rozšíření Prahy o Nové Město (1348), dalo vzniknout vrcholně středověké městské aglomeraci, která ve vnitřním městě i na předměstích zahrnovala zhruba šest stovek domů a její lidnatost lze odhadovat kolem čtyř tisíc lidí. Vrcholně středověké město jako středisko obchodu a řemesla žilo především na téměř dvouhektarovém náměstí s velkým tržištěm, nově vzniklé dlouhé ulici, která se stala druhým tržním prostorem, a také přístavišti, jež bylo napojením na nejvýznamnější obchodní tepnu, řeku Labe. Právě napojení na labskou obchodní cestu

v Litoměřicích k dispozici patrně od počátku 80. let 13. stol. Z té doby též pochází nejstarší městská písemnost, kterou lze označit jako statut. Jeho podstatnou součástí je sazebník cel placených městu, v němž je uvedeno též clo ze soli placené ve výši 10 denárů proboštovi kapituly a 5 denárů purkrabímu. Toto zařazení povinností kapitule do městského statutu prokazuje zájem o záležitosti města i kapituly, který mohl zohlednit právě písař kanovník, který pracoval pro město.

K úspěšnému rozšíření a prosperitě Litoměřic došlo až za vlády Lucemburků. Jan Lucemburský se při severní hranici země snažil budovat systém opěrných bodů a pohraničních hradů s manským systémem, jejichž část byla situována i do labského údolí (Střekov, Kamýk). Již za jeho vlády (r. 1319) získaly Litoměřice od krále pozemky, jejichž výnos měl být využit na opravu opevnění, možná i staršího královského hradu. Výrazně pak město podpořil Karel IV., který mu v r. 1351 věnoval některé církevní pozemky za východní hradbou, čímž lze doložit jeho snahu o územní expanzi městského prostoru.

z litoměřických trhů činilo trhy vyššího typu s výrazným podílem zahraničního obchodu. Kromě toho byly Litoměřice střediskem obchodu se solí ze Saska, což platilo od nejstarších dob. Původně držel obchod se solí v rukách jakýsi spolek obchodníků — nejbohatších měšťanů, kteří si mezi sebe rozdělovali výtěžek dle vynaložených nákladů. Ustanovením Jana

Lucemburského (1336) měl být nadále výnos používán pro obecní účely. Velmi důležitou komoditou bylo i obilí, které se do Litoměřic dováželo především z Roudnicka. Litoměřice profitovaly i z práva skladu, tedy povinnosti cizích kupců vykládat ve městě zboží a nabízet je k prodeji, které podle staršího privilegia potvrdil r. 1349 Karel IV. V dolní části Labe jím disponovaly pouze Litoměřice a Pirna. Stejně privilegium na cestě do Saska pak měl například Most. Nejen toto právo, ale i privilegium litoměřických měšťanů vozit po Labi oběma směry obilí a víno z vlastních zdrojů beze cla stálo nepochybně za prosperitou zdejší městské obce...

České sci-fi a fantasy

Vladimír Babula

Vladimír Babula (24. července 1919, Uherský Brod – 12. listopadu 1966, Praha) byl český redaktor, spisovatel, autor vědecko populárních a vědeckofantastických povídek a románů.

Narodil se v rodině s komunistickým přesvědčením. Ve Zlíně vystudoval Střední uměleckoprůmyslovou školu a pak se uchytil jako ilustrátor dětských knížek. Krátce poté začala válka a on emigroval v obavě ze zatčení do Švýcarska. Po skončení války se vrátil do Československa a začal pracovat jako redaktor severočeského vydání deníku Mladá fronta. Ze severních Čech se přestěhoval do Prahy a zde nastoupil u stejného nakladatelství jako zemědělský redaktor. Pak nastoupil jako dělník v továrně Tatra, ale v roce 1952 se do redakce vrátil. Začal u Mladého technika, který změnil název na Věda a technika mládeži a pod tímto názvem jej začal jako šéfredaktor řídit. Odtud odešel v roce 1960 do ČTK a nakonec se živil jako samostatný novinář. Zemřel brzy, ve věku 47 let. Měl celkem 3 děti: z prvního manželství syna Dmitrije a dceru Alenu, z druhého manželství syna Tomáše.

Vladimír Babula začal nejdříve vytvářet dětská lepopřelata (např. o čertíkovi Marbulínkovi), pak se pustil do SF románů, které otiskoval na pokračování v jím vedeném časopise VTM (a souběžně v Pionýru), poté je vydala Mladá fronta knižně.

O několik let později je Babula vydal znovu v poněkud zkrácené verzi pod názvem Oceánem světelných roků.

Mimo tyto romány napsal několik sci-fi povídek do časopisu Pionýr. Také jej zlákal SF autor Rudolf Faukner k společnému napsání a vydání knihy vědecko-populární i přes SF název Kdyby přišli Mart'ané.... V řadě různých časopisů (Pionýr, Květy) měl otištěny své SF povídky. Všechny tyto práce byly poplatné době vzniku, tedy nadšeně budovatelské. Dílo chronologicky

Signály z vesmíru (1954) – 1. díl trilogie

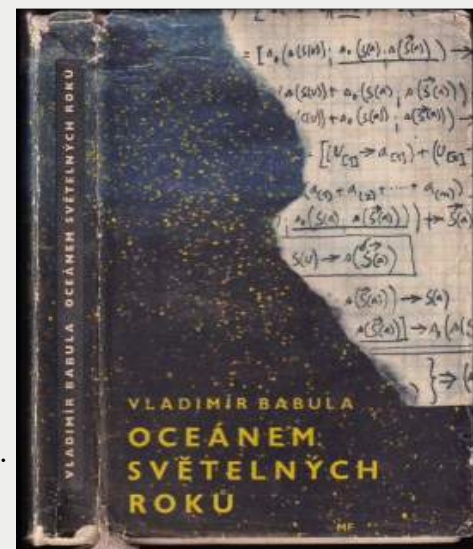
Planeta tří sluncí (1954) – 2. díl trilogie

Prátelé z Hadonoše (1956) – 3. díl trilogie

Kdyby přišli Mart'ané aneb Průvodce po Zeměkouli pro návštěvníky z vesmíru (1958)

Puls nekonečna, novela (1960)

Oceánem světelných roků (1963) – přepracované vydání předchozí trilogie

Planeta tři slunci

... Koule na jehlanech světélkovaly za noci studeným zeleným světlem. Od řeky vál ledový vítr. Uprchlíci se proto teple oblékli a v kombinézách ukryli několik pistolí. Přepulili přes řeku a člun vytáhli na břeh, aby byl připraven pro případný rychlý ústup. Plížili se nízkými křovinami. Za zády jim pohasínaly červánky velkého slunce, a nové červánky vycházející Proximy měnily stavby v pomníky ulité z ryzího zlata. Z rudé hvězdy vyšlehl najednou vějíř fialových paprsků a rozprostřel se po celé obloze. Takový úkaz se na Kvartě objevil poprvé. Podroušený Gruber v něm viděl špatné znamení; nebýt Johna, určitě by se obrátil na útěk. Vějíř stříhal svými rameny a postupně měnil barvy, od nachové přes oranžovou až po sytě modrou. Pak náhle zmizel, jako by ho pohltila mračna.

„Podivné; nikde ani okénko,“ šeptal McHardy. „Copak jsou Kvartané slepí?“ „Pravděpodobně. Proto asi vůbec nevycházejí na denní světlo,“ dohadoval se Kraus.

„Nesmysl. Chtějí nás vlákat do léčky, proto se neukazují,“ řekl Gruber nahlas, vytáhl pistoli a vystřelil. „Však já je probudím,“ dodal s umíněností opilce. McHardy mu vytrhl pistoli. „Neblázni, vzpamatuj se, nebo si také prásknu, ale ne do vzduchu, to mi věř.“ Gruber okamžitě ztichl a ustrašeně naslouchal, jakou bude mít výstřel odezvu. Tenochtílan však zůstal němý. Noční ticho rušily jen vzdušné víry, které smutně pohvizdovaly ve spirálách nad obrovskou polokoulí.

Beznadějné čekání zdolalo Grubera i Krause; jako by se smluvili, oba upadli do dřimot. McHardy je nechal spát a upřeně pozoroval kolosy až do východu oranžového slunce. Konečně se něco hnulo; jedna ze spirál se nehlučně překloupila přes polokouli a zamířila na vycházející Běčko.

Rovinu zaplavil oranžový den. Pro lidské oko to nebylo zrovna příjemné osvětlení, ale hvězdoplavci si už na ně zvykli. Vítr stále ještě hvízdal v podivných konstrukcích, když se vydali na další pochod. U prvního, asi padesát metrů vysokého jehlanu se zastavili a chvíli vyčkávali. Kraus si nedůvěřivě sáhl na hladkou stěnu.

„Beton to rozhodně není, spíše malta ze směsi jemně mletého čediče a diabasu. Jakého pojítka stavitel použil, to sotva zjistíme,“ změnil se najednou dobyvatel v badatele.

„A také nás to teď příliš nezajímá,“ usmál se McHardy Krausově důkladnosti. Krausova chladná rozvaha uklidnila i jeho společníky. „Vchod, kde je vchod, to by mě teď zajímalo,“ řekl Gruber a obešel jehlan. „Není k nalezení; kudy tam tedy vcházejí, jehlan je přece dutý,“ zabušil prudce na jeho stěnu.

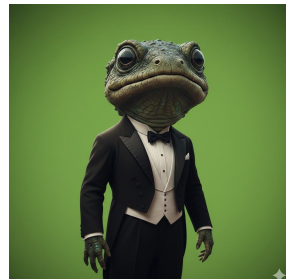
McHardy se rozhlédl. „Pyramidy jsou možná spojeny podzemními chodbami, které mají někde společný vchod.“ Prohlédli všechny stavby i s obrovskou polokoulí uprostřed a už se pomalu smířovali s tím, že pevnost je neprodyšně uzavřená a vchod do podzemí je ukryt někde daleko.

Najednou Gruber zmizel ve stěně jednoho z jehlanů; ještě před okamžikem ho jasně viděli, jak vztahuje ruku, aby se o ni opřel. A stěna zůstala neporušená.

Hlavně pro geologa Krause to byl silný zážitek. Opatrně ohmatával stěnu, a také jemu se ponořila ruka do jehlanu. „Proč váháte? Pojďte dovnitř, pomohu vám,“ promluvil Gruber za prostupnou stěnou a vystrčil paži až po loket. „Vidím vás

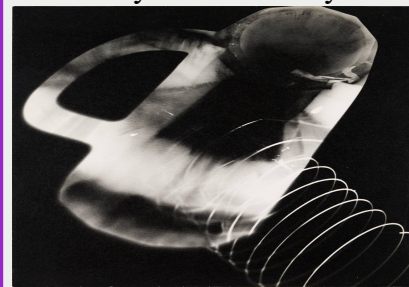
**!!! BONUS !!!
KLIKNĚTE A PAK
SI OTEVŘETE
KNÍŽKU V PDF!!!**

MLOČÍ SLOUPEK

S panem Babulou jsem se seznámil při jeho práci v redakci. Chtěl jsem s ním mluvit. Jako dobře domestikovaný mlok jsem se zajímal o to, jak se dozvěděl o planetě Kvarta, kde prý přebývají naši příbuzní. Nedpověděl a hned mi položil otázku, zda jsem ve straně. Zrůžověl jsem a odpověděl, že už jsem dneska na straně byl a že my mloci musíme do strany pravidelně hned po probuzení. Babula taky zrůžověl a zabručel, že si Kvartu vymyslel. To jsem mu nevěřil, vždyť to sám napsal. On na to, že není všechno pravda co je napsáno. To jsem slyšel od člověka poprvé a Babula ztratil moji důvěru. Vždyť věřím světlým zítřkům a neomezenému budoucímu blahobytu. Všude to v novinách píšou. Tak to musí být pravda. Takže o Kvartě jsem se zase nic nedozvěděl.

České ceny Sci-fi a fantasy

Cena Ludvík vznikla jako anketa fanoušků (fanů) určená pro oceňování autorů, překladatelů a editorů literatury SF, fantasy a hororu. Od roku 1987 byli Cenou Ludvík odměňováni i aktivní členové Československého fandomu. Příznivci z různých měst, kde v období let 1982–1983 vznikaly četné kluby SF zorganizovali anketu přes svou organizaci Československý fandom a pojmenovali ji Ludvík, čímž uctili památku spisovatele SF Ludvíka Součka. Byla určena jako ocenění uplynulého roku a předávána slavnostně na nejbližším Parconu. Cena měla v době vzniku tři kategorie Původní česká a slovenská SF (a) Překladová SF (p)

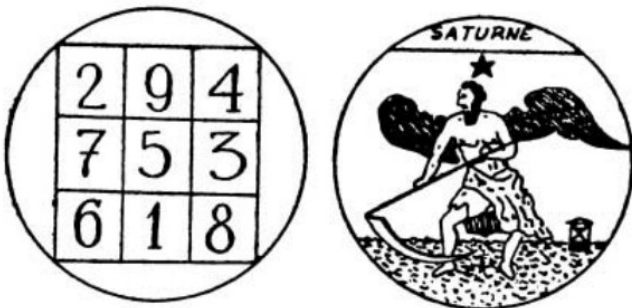
VYBRANÉ KAPITOLY MAGICKÉ ČTVERCE

Magický čtverec je pojem zejména z rekreační matematiky, kde označuje čtvercovou síť o rozměrech $n \times n$, která je vyplněna přirozenými čísly od jedné až do n na druhou tak, že součet čísel ve všech sloupcích i obou úhlopříčkách je stejný, rovný „magické konstantě“.

Magické čtverce byly známy čínským matematikům už v roce 650 před našim letopočtem. První magické čtverce řádu 5 a 6 se objevují v encyklopedii z Bagdádu pocházející zhruba z roku 983 našeho letopočtu. Objektivně vzato magické čtverce nepatří a nikdy nepatřily k centrálním matematickým pojmům a k rozvoji matematiky nikdy nepřispěly rozhodujícím způsobem. Přesto je však jejich historie v mnoha ohledech poučná a zajímavá. Ukazuje nejen vývoj matematických pojmů, ale dokumentuje v nejrůznějších rovinách vztahy matematiky a filozofie a vůbec nazírání lidí na roli a sílu matematických objektů.

Pečeť Saturnova.

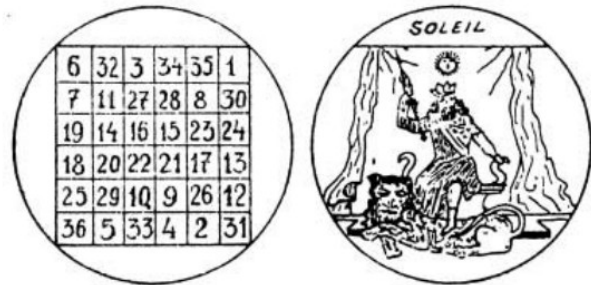
Pečeť tato musí být zhotovena z čistého a jemného olova z Villachu, a to tak, aby na jedné straně pečetí vryt byl do jejího obvodu čtverec. Čtverec rozdělí se dvěma svislými a dvěma vodorovnými čarami na devět stejných čtverečků, z nichž do každého vepíše se číslo tak, aby čísla po sečtení všemi směry dávala součet 15. Na druhou stranu pečetí vryje se obraz planety, totiž starého muže s kosou v postoji, jakoby sekal trávu na zemi. Nad jeho hlavou hvězda a nahoře jméno — Saturnus.

arunu.

Pečeť Slunce.

Hotoví se z nejlepšího a nejhledanějšího zlata arabského nebo maďarského. Na jedné straně opět čtverec, tentokrát 5 podélnými i příčnými čarami na 36 čtverečků rozdelený. Součet čísel v nich vepsaných činí 111. Veztež, že čísla, skrytá ve všech pečetích, jsou čísla ostatních hvězd, oné planety poddaných a od Boha přidělených, jak je vykládáme ve své knížce »O h v ě z d á c h«. Planeta nazývá se předchůdce, neboli hvězda první. Proto se hodí, aby měla podřízené hvězdy, které by řídila.

Name: _____ Date: _____

Magický čtverec / Zadejte název

Pokyny: Zde zadejte text

Magický součet = 15

8	1	
3		7
	9	

Magický součet = 18

	2	7
4	6	
		3

Magická suma = 30

13	6	
	10	12
		7

Magická suma = 24

11		9
	8	
7	12	

3	magické číslo je 12	0	řešení
5	1		5 1 6
	4		5 4 3
			2 7 3

8	58	59	5	4	62	63	1
49	15	14	52	53	11	10	56
41	23	22	44	45	19	18	48
32	34	35	29	28	38	39	25
40	26	27	37	36	30	31	33
17	47	46	20	21	43	42	24
9	55	54	12	13	51	50	16
64	2	3	61	60	6	7	57

Naše krásné zříceniny -

Historie a pověsti

evjvýše položený hrad Českého středohoří s nadmořskou výškou 594 m se nachází na osamělém čedičovém vrcholu nad obcí Řepčice. I když tu dnes na místo hradních staveb spatříte jen různé terénní hrany, plošiny a prohlubně, představuje tato zřícenina spolu s nedalekým Kalichem velmi zajímavou pamětihodnost z doby husitství.

Existence hradu Panna zcela koresponduje z dobou husitských válek, založena byla pravděpodobně před rokem 1422 Zikmundem Děčínským z Vartenberka jako protiváha

2 km vzdáleného hradu Kalicha, který zde nechal vybudovat nejslavnější a zároveň nejobávanější husitský hejtman Jan Žižka z Trocnova. Na opačné straně Kalicha byl Zikmundem z Vartenberka pravděpodobně ze stejných důvodů vybudován i hrad Litýš, který spolu s Pannou svíral husitský Kalich ze dvou stran. Žižka se nehodlal s tímto stavem smířit a roku 1422 vytáhl se svým vojskem proti Panně. Výsledek této vojenské akce není znám, z historických pramenů je však zřejmé, že již následujícího roku se Panna nacházela v držení husitů. Hejtmanem na Panně byl v té době Hašek Čelechovec z Kralovic. V rukou radikálních husitských bojovníků se Panna nacházela ještě po bitvě u Lipan. Její posádka

odmítala hrad vydat a tak byla na počátku roku 1437 svolána hotovost Litoměřického kraje a Pannu oblehla. Obležení k úspěchu dlouho nevedlo, obrat přišel až v okamžiku, kdy byl nedaleko Prahy zajat hradní hejtman z Panny, který se snažil pro obležený hrad vyjednat pomoc. Na jeho příkaz se

pak posádka Panny vzdala a hrad byl rozbořen, aby se již nikdy nemohl stát opěrným bodem odpůrců císaře Zikmunda a státního pořádku.

I to je pravděpodobně důvodem, proč se na Panně nedochovaly žádné pozůstatky zděné architektury. Spolu s tím je nutné poznamenat, že Panna nebyla původně

budována jako panské sídlo, ale jako provizorní vojenský objekt. Také proto mohlo být užito namísto zděných konstrukcí spíše dřevěných palisád a různých terénních úprav, jako tomu bylo při budování polních ležení. Faktem zůstává, že o středověké stavební podobě hradu toho není příliš známo.

Obecně se předpokládá, že se hlavní obytná stavba nacházela na uměle vytvořené plošině v prostoru skalního hřebene na vrcholu hory. To dokládají i výsledky archeologického bádání, které právě v tomto prostoru zjistily existenci kachlových kamen.

V severním svahu hned pod vrcholovým hřebenem je dodnes dobře patrna velká, uměle vytvořená plošina se zaobleným okrajem, nazývaná někdy jako prostřední hrad. Z ní sestupuje cesta na další úroveň, která se nachází v prostoru jižního svahu. Jedná se o jakousi terasu členěnou řadou terénních prohlubní a výběžků, která mohla být kdysi tzv. dolním hradem. Ještě větší záhadou ale zůstává existence příkopu s valem, který obíhá jižní úpatí hory v dosti značné vzdálenosti od vlastního hradu.

Kromě zbytků hradu samotného, potěší oko turisty nádherný rozhled do kraje a také geologické zajímavosti, mezi které patří např. mohutná skalní palice a malá puklinová jeskyně nacházející se při jihovýchodní patě vrcholového skaliska.

Časopis - blog pro rodinu, přátele a známé ZDARMA vychází nepravidelně asi jednou měsíčně vydává PRUH Soft Litoměřice

email: pavelhruby03@gmail.com
web: www.phrub.cz
fb: <https://www.facebook.com/pavelhruby03>

kompilace obsahu Wikipedie, WWW stránky
grafické programy IrfanView 64, InkScape 1.3, Gimp 2.10.22, inPixio Photo Studio12
Ultimate, DALLE-E, GEMINI, Krita aj.
vyrobeno v programu Scribus 1.6.5

Možnost zasílání časopisu ve formátu PDF e-mailem. Zájemci pište na můj e-mail.
1. duben 2026
© PRUH Soft 2026

POVĚST

Pod vrcholem Panny se také nachází skála lidově zvaná Zkamenělá Panna. Pověst vypráví, že hospodyně poslala dvě dívky pro jahody. Děvčata začala sbírat jahody, a protože jich bylo kolem spousta, zapomněla se a domů přišla pozdě. Hospodyně se na ně zlobila a hrozila jim, že až půjdou do lesa příště a neposlechnou ji, určitě je tam něco zlého potká. Když šly za několik dnů dívky opět do lesa na jahody, hospodyně po nich chtěla, aby se vrátily do poledního zvonění. Ale situace se opakovala. Jahod bylo všude spousta, v lese svítilo sluníčko, vzduch krásně voněl a dívkám se domů moc nechtělo. Nějaká ta chvilka navíc přece nevadí. Jenže pak se ozvalo polední zvonění a s posledním úderem zvonu dívky zkameněly. Podle jiné varianty jde pouze o jednu zkamenělou dívku. Byla v lese s kamarádkou na jahodách. Když zazvonilo poledne, vyzvala jedna dívka druhou, aby se spolu pomodlily, a první odpověděla, že nemá na modlitbu kdy, protože ještě nemá plný džbán. A tak proto zkameněla.

Dubnové čarování

Už se duben ujal vlády,
slunce hřeje do zahrady.
Včely brousí na květy,
zima skrývá rolety.

Chvíli teplo, chvíli mráz,
duben zkouší vtípy zas.
Zjasna sprchne čerstvou travou,
pak zas modro nad mou hlavou.

Petrklíč už stvoly zvedá,
žlutou barvu jinde hledá.
Louka svítí zelení,
svět se v barvy promění.

I když vítr občas fouká,
jaro na nás oknem kouká.
Zpěv se nese lesem dál,
duben se nám rozehrál.
(Gemini)

D U B E N 2 0 2 6												20 prac. dnů								
14		06:37 19:32	Středa 1 Hugo	19:10 06:10	06:35 19:33	Čtvrtek 2 Erika	20:23 08:23	06:33 19:35	Pátek 3 Richard Velký pátek	21:37 08:37	06:31 19:37	Sobota 4 Ivana	22:50 06:53	06:28 19:38	Neděle 5 Miroslava, Mirka Velikonoční neděle	— 07:13				
15	08:26 19:40	Pondělí 6 Vendula, Venuše Velikonoční pondělí	00:02 07:40	06:24 19:41	Úterý 7 Heřman, Hermína Den vzdělanosti	01:10 08:15	06:22 19:43	02:09 09:02	06:20 19:44	Čtvrtek 9 Dušan	02:57 10:00	06:18 19:48	Pátek 10	03:34 11:08	06:16 19:48	Sobota 11 Izabela	04:01 12:21	06:14 19:49	Neděle 12 Julius	04:22 13:38
16	06:12 19:51	Pondělí 13 Aleš	04:39 14:55	06:09 19:52	Úterý 14 Vincenc	04:54 16:13	06:07 19:54	05:08 17:35	06:05 19:55	Čtvrtek 16 Irena	05:22 18:58	06:03 19:57	Pátek 17 Rudolf	05:38 20:26	06:01 19:58	Sobota 18 Valérie	05:58 21:58	05:59 20:00	Neděle 19 Rostislav, Rastislav	06:24 23:28
17	05:57 20:02	Pondělí 20 Marcela	07:02 ++:++	05:55 20:03	Úterý 21 Alexandra	07:55 00:49	05:53 20:05	09:04 01:54	05:51 20:06	Čtvrtek 23 Vojtěch, Vojtěška	10:25 02:40	05:50 20:08	Pátek 24 Jiří	11:49 03:12	05:48 20:09	Sobota 25 Marek	13:11 03:35	05:46 20:11	Neděle 26 Oto	14:29 03:52
18	05:44 20:13	Pondělí 27 Jaroslav	15:45 04:06	05:42 20:14	Úterý 28 Vlastislav	16:58 04:18	05:40 20:16	18:10 04:31	05:38 20:17	Čtvrtek 30 Blahoslav	19:23 04:44									

KRÁLOVSKÉ MĚSTO LITOMĚŘICE

A photograph of a large, multi-arched bridge over a river. The bridge has a complex truss structure and is reflected in the water. In the foreground, there is a large, weathered tree trunk and some dry, yellowish grass. The sky is a pale blue.

Více na www.litomerice.cz